

Titlu original (eng.): The enchanted trap

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
VINCENT, MARTHA

Prizoniera dragostei / Martha Vincent
Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-246-6

- I. Aurelian Micu (Editor)
 - II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
 - III. Ioan Drăghici (Lector)
- 821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

MARTHA VINCENT

Prizoniera dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele aparitii din
colecția "ROMANTIC"

1043	Iris Andersen	- Chipul trecutului
1044	Anne Murray	- Răzbunare amară
1045	Olivia Harper	- Dragostea în cușcă
1046	Judy Gill	- Cântecul sirenei
1047	Donna Kauffman	- Prietena mamei lui
1048	Martha Vincent	- Valul amintirilor
1049	Marge Smith	- Pentru dragostea ta
1050	Charlotte Hughes	- De ce m-ai părăsit?
1051	Madeline Harper	- Colierul venetian
1052	Kathy Rung	-A început la Londra
1053	Caitlin Clark	- Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	- Acvamarin
1055	Deborah Smith	- Dragoste fără speranță
1056	Mary James	- O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopți uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii

Capitolul 1

"Cel născut din femeie, are viață scurtă, plină de durere"...

Rafalele de vânt și ploaia lovesc fără încetare umbrela persoanei îndoliate, purtând cu ele cuvintele preotului.

„Bietul Luis”, își spuse Alexia privind movila de pământ proaspăt de lângă groapa soțului ei. Luis trăise puțin, chinuit de dureri de când îl știa. Să mori la douăzeci și șase de ani este revoltător gândi ea, strângând furioasă pumnii. Luis nu avusese sansa să ducă o viață normală.

Oftă, înțelegând că nu avea rost să se plângă de nedreptățile vietii, dar dragul și bietul ei Luis meritase o soartă mai bună, nu acel coșciug rece. El care urâse clima din Anglia, care Tânjise mereu după căldura, și soarele Spaniei natale...

Alexia strânse mânerul umbrelei când o rafală puternică de vânt îi lovi cu putere obrajii palizi și buclele blonde care ieșiseră

de sub pălărioară. Ochii i se umplură de lacrimi și continuă să privească în gol în timp ce preotul termină slujba.

— Pământul se întoarce la pământ, cenușa la cenușă, praful la praf...

Alexia închise ochii, rugându-se cu ardoare ca sufletul soțului ei să se elibereze de trupul bolnav și să se înalte la ceruri.

— Doamnă...

Alexia se întoarse. Tânărul preot care stătuse până atunci lângă ea tresări săzând cât este de frumoasă. Ochii ei mari și verzi înotau în lacrimi, chiar când încercă să-i zâmbească și să-i mulțumească pentru slujbă.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să nu ezitați a-mi spuneți, răspunse el.

— Vă mulțumesc, spuse ea. M-ați ajutat mult.

— N-am făcut nimic, a fost plăcerea mea. Adică... omul se făstâci lamentabil; n-a fost desigur o plăcere, numai că aş vrea să vă mai ajut dacă...

Oferta lui fu întreruptă de o tuse discretă.

Alexia și Tânărul preot se întoarseră și descoperiră un bărbat înalt lângă proaspătul mormânt.

— Señora Valverde? întrebă străinul.

Era înalt, îmbrăcat cu un palton negru peste un costum la fel de negru, cu o cămașă albă care-i punea în evidență tenul bronzat. Avea o voce profundă, accent spaniol și ochi negri minunați care o fixau pe Alexia.

— Señora Valverde? repetă bărbatul.

— Da, sunt doamna Valverde, dar...

Alexia ezită.

— Nu cred că...

Făcu involuntar un pas în spate sub privirea scrutătoare a ochilor lui negri, umbriți de gene lungi.

— Nu credeți că mă cunoașteți? continuă el. Aveți dreptate, nu ne-am cunoscut.

Se întoarse spre preot:

— Vă mulțumim pentru slujbă.

Se apropie apoi de Alexia și o luă de brăț.

— Vă conduc la mașină.

Alexia, care nu se dezmeticise încă, se trezi condusă pe aleile marelui cimitir londonez.

— Vă rog... ce se întâmplă? întrebă ea, încercând să-și elibereze brațul. Vă rog să-mi dați drumul!

— Desigur, spuse bărbatul când ajunseră la mica ei mașină, care părea acum mai mică și mai neînsemnată alături de Daimlerul parcat alături.

Tremurând de teamă și de nervi, Alexia îl privi în ochi pe bărbatul care o forțase să-l însoțească.

— Ce se întâmplă? Vreți să mă răpiți? Cine vă credeți, domnule?

— Sunt Rafael Valverde. Luis a fost fratele meu mai mic.

— O, n-am știut.... Luis nu mi-a spus niciodată că are un frate.

Alexia era descuprănită și confuză din cauza evenimentelor care se succedaseră în ultimele minute. Clătină din cap, străduindu-se să înțeleagă ce voia bărbatul.

— N-ați știut că Luis are un frate? Sun sigur că n-ați știut! Nu

Alexia continua să-l privească la fel de confuză.

– Nu știu ce vreți să spuneți, domnule.

Faptul că Luis avea un frate i se părea incredibil. Trebuia să fie vorba de o greșală.

– Domnule, începu ea încercând să pară calmă, cred că este o eroare. Spuneti că sunteți fratele lui Luis, dar el nu mi-a spus niciodată că ar avea un frate. Mi-a spus că cei din familia sa au murit.

Bărbatul duse mâna la piept și Alexia se întrebă dacă va scoate o armă de acolo. Străinul scoase însă un portofel și-i întinse un act.

– Regret că vă dezamăgesc, dar sunt fratele lui Luis. Iar mama și îndurerata lui soră sunt în viață, trăiesc la Madrid!

– Îmi pare rău, *señor*... Tocmai mi-am îngropat soțul și iată că ai apărut dumneata!

Alexia oftă și se sprijini de mașina sa. Era prea mult. Nu voia decât ca acest bărbat furios să lase în pace.

– Înteleag că este o situație neplăcută, spuse el fixând-o cu privirea pe Tânără vizibil îndurerată și epuizată.

– O situație neplăcută? Ceea ce mi se pare neplăcut, spuse ea ridicând glasul, este să fiu tratată astfel de dumneata, *señor*!

– Cred că aveți un copil, zise el fără să-i acorde atenție.

– Da, Juan, fiul lui Luis.

– De ce nu este aici, să-și plângă tatăl?

Tonul acuzator și arrogant al bărbatului, o enervă pe Alexia. Arătând cu un gest larg cimitirul care se întindea în față

lor, îl întrebă:

– Considerați că este un loc potrivit pentru un copil de patru ani? Vreau să rămână cu amintiri frumoase despre tatăl său, nu acestea deprimante de la înmormântarea lui.

– Înteleag, spuse el de data asta mai calm, lăsând impresia că dă dovadă de compasiune.

După ce își privi însă ceasul, reluă pe un ton redevenit autoritar:

– Trebuie să stăm de vorbă, dar nu acum. Am întârziat deja la o întâlnire.

– Nu văd ce avem de vorbit, replică ea.

– Esențialul, dragă cunnată!

Bărbatul duse din nou mâna la buzunarul din care scosese cartea de vizită, din care de data asta scoase un plic.

– Aici este testamentul lui Luis, care mi-a parvenit astăzi. Trebuie să-l citești cu atenție. Te aștepț măine la ora șase, la hotelul unde sunt cazat.

– Este imposibil, replică ea furioasă, am alte aranjamente la ora aceea.

„Să mă ierte Dumnezeu pentru minciună, își spuse ea, dar este cel mai nesuferit bărbat pe care l-am cunoscut vreodată”.

– Când vei citi testamentul, vei descoperi că poți amâna orice treburi ai avea, replică el cu același surâs arrogant, îndreptându-se spre mașina sa.

– Adevarat? aruncă peste umăr Alexia, urcând în propria mașină și trântind furioasă portiera.

– Calmează-te, Alexia! Fac imediat ceai și apoi îmi povestesc despre fratele lui Luis.

– Oh, Melanie! exclamă Alexia privindu-și cu drag prietena, ce m-aș face fără tine?

– Pentru început, ai avea o altă vecină! râse Melanie Watson, punând ibricul pe foc și apoi ceștile pe masă. Era bine să fi mers și eu la înmormântare, cum ţi-am spus.

– Ai fost foarte amabilă, dar trebuia să mă însوțească unchiul Walter, cum mi-a promis, dar când s-a trezit și a văzut vremea urâtă de afară, a renunțat. Știi că e ipohondru: „Doar nu te așteptă ca o persoană în vîrstă ca mine să iasă pe asemenea vreme. Este cea mai urâtă zi de mai din câte îmi amintesc”, au fost vorbele lui.

– Bâtrân? Unchiul Walter? Are doar cincizeci și patru de ani!

– Eu știi, cum știi și tu prea bine, dar încearcă să i-o spui! Dacă vine la masă, nu rămâne niciodată peste noapte, preferă să doarmă în patul său cu trei sau patru buiote! Dar oricum, mi-a fost de mai mare folos având grija de Juan.

Alexia îndepărta o suviță de păr căzută pe frunte.

– A fost vreo problemă? întrebă ea.

– Nu, niciuna. Alex, știi doar că nu aveai nevoie de mine!

Anna este pricepută și dedicată. Se pare că n-ai avut niciodată probleme cu bonele. În schimb, alte prietene se plâng mereu de ele.

– Melanie, zise Alexia, nu mi-a fost ușor nici mie cu prima bonă. Era atât de... leneșă. Luis era bolnav, eu trebuia să câștig bani pentru nevoile familiei și am fost nevoită să găsesc pe cineva care să aibă grija de Juan.

– Firește, aproba Melanie. Acum, bea ceaiul, îți va face bine. Cum a fost înmormântarea?

– Foarte simplă, dar era atât de frig! Preotul a slujit cu dedicație, dar...

Alexia se încruntă și continuă:

– Individul acela plin de el mi-a adus la cunoștință că este fratele lui Luis, m-a luat de mâna și m-a dus pe sus la mașină.

– Cum arată?

– E cel mai insolent bărbat pe care l-am cunoscut! N-ai idee căt de socant a fost să fiu tratată cu atâta brutalitate. Nu conta că abia îl înmormântasem pe Luis...

Alexia își șterse lacrimile care-i alunecaau pe obrajii.

– Bietul Luis! zise Melanie.

– Cel mai greu a fost că... am fost atât de furioasă din cauza bărbatului, încât abia după ce am ajuns acasă i-am adresat un gând bun lui Luis, adăugă suspinând Alexia.

Melanie o lăsa să plângă un timp, apoi o îmbrățișă.

– Bea ceaiul căt e fierbinte.

Alexia o privi recunoscătoare și sorbi din ceaiul fierbinte.

– Uite ce este, draga mea, spuse Melanie, e firesc să-l plângi